

„Egy percre ma...”

Április utolsó csütörtök délutánján ünneplőbe öltözött az internátus. Búcsúztunk...

Ezek a percek vegyes érzésekkel töltötték el mind a búcsúzókat, mind az itt maradók szívét. Emlékek, közös élmények kavargtak bennünk. A végzősök arcáról félszeg öröm sugárzódott, hiszen a cél küszöbén állnak, munkájuk eredménye hamarosan kézzelfoghatóvá válik. A jövő vonzó, de nem olyan kiszámítható, mint az internátusi házirend, ennél fogva kicsit bizonytalan.

Ezekben a percekben minden át-, és egy kicsit felértékelődött: szobatársi, baráti kapcsolatok, a nevelők intő szavai, az itt eltöltött idő mind-mind mélyebb tartalommal bírt. És ez így van jól, hiszen ezek a percek különlegesek, sok útravaló értékes gondolatot rejtenek magukban. A legegységesebb bátorítás Isten Igéjéből hangzott: **„Legyetek erősek és bátor szívűek mind, akik az Úrban reménykedtek!”** (Zsolt 31,25)

Kívánjuk végzős diákjainknak, hogy ne csak a búcsúzás élményét, érzéseit zárják szívükbe, hanem az internátusban megélt hétköznapi „csodáit” is.

Egy perc

Egy percre ma
Úgy néztem fel a csillagokra én,
Mintha bámuló, nagy gyerekszememmel
Legelőszőr tekinteném.
Egy percre ma
Gyöngyvirágillat szállt át a szobán.
Csodálkoztam, mint hogy ha legelőszőr
Csodálkoznék el édes illatán.
Egy percre ma
Minden oly könnyű lett s oly egyszerű,
S az élet a kezemben:
Engedelmes, jól hangolt hegedű.
Egy percre ma
Megindultam - és nem tudtam: mi az.
Messziről, mélyről intett elibém
Egy elsüllyedt tavasz.
Egy percre ma
Mint szegény embert, nem húzott az ág,
Halkan csengetyűzött a föld alatt
Sok eltemetett csengetyűvirág.
Egy percre ma
Megpróbáltam a más lelkébe látni,
Nem ítélve és el nem ítéltetve:

Bocsánatot nyerni és megbocsátani.
Egy percre ma
Ragyogtak reám halvány testvér-arcok,
Amelyek elé köd ereszkedett:
Céltalan hajsza és megutált harcok.
Egy percre ma,
Ó tiszta, böles és boldog látomás:
Elváltozott, mint Jézus a hegyen
A mindenség, - s be más lett, ó be más!
Egy percre ma...
Nem lehet ezt a percet kibeszélni.
Hogy is tudna szívárványglóriás
Tündértörékeny teste rímbe férni!
Egy percre ma
Oly boldog voltam s oly boldogtalan,
Tudva: e perc egy percig tart csupán -
És aztán vége van.
És én ki tudja meddig várhatok,
Lesve zug-éltem kis part-szögletéből
Míg újra fölbukkan egy ily vitorla
Az örökkévalóság tengeréből.

Reményik Sándor